

...kai saulei leidžiantis pavaręsi suplukusi stįpruolę galop pasiekę sandėlio vartus, priimdamos įos varpą derliaus sargę didžiai nusistebėjo: „Nė vieno grūdo – tik nuokula graži! Ir kam, sakyk, tiek vargti, tiek plūset reikėjo, jei betempiant visi grūdėliai išbyrėjo?“

Diana Lekevičienė parašė knygą „Pasaka apie girnų meškiuką“, ją iliustravo Marija Smirnovaitė (fondas „Švieskime vaikus“ 2016).

Fausta Bagočiūnaitė yra Anykščių meno mokyklos 3a klasės mokinė.

VšĮ Vaiko psichologijos centras
info@MesVaikystei.lt
www.MesVaikystei.lt
www.knygiukai.lt

Į taip žavėjosi savimi ir taip didžiausiai savo nepaprastą žėga, kad nuolat stengėsi užverti draugams kelią: „Tik patį turėti trįsti kiekviena tikra skruzdė!“
Rūdukės stabtelėdavo, pasižiūrėdavo ir, apibėgę į lanksi-tu, toliau skubėjo nęst de-simtą-dvidešimtą savo grūdą.

Diana Lekevičienė Fausta Bagočiūnaitė

Skruzdė ir kviečio varpa

Jos siuvo nepavargdamas pirmyn-atgal, ir kiekviena namolei tempė dažnai net už save didesnį grūdą.
Po vieną grūdėlį, po vieną... vieną...
Į šitą reginį išžiūrėjęs atidžiau, kiekviena tuoj būty išvydęs: visai šalia margosios upės iš lėto stumiasi pirmyn didoka varpa.
Ir tempia ją vienui viena skruzdė!
Taip taip, viena, užtat – pati didžiausia ir stipriausia skruzdėlyne.

Karštą rugpjūčio dieną pro didįjį pamiškės skruzdėlyną pragirgždėjo arklių traukiamas vežimas, pilnas prikrautas brandžių rinktinių varpų.

Gal akmuo ant kelio pasitaikė, gal ratas duobėn įšoko – vežimą stipriai krestelėjo, ir ant kelio pabiro grūdai. Nukrito ir kelios stambios žvilgančios varpos.

Skruzdės-žvalgai tuoj aptiko šį lobį, ir greitai apie jį jau žinojo visas skruzdėlynas. Jei tuo metu būtumėte ėję pro šalį ir neskaičiavę debesų, tikriausiai būtumėte pastebėję

siaurutį rudą upeliūkštį, smagiai sruvenantį iš skruzdėlyno kelio link, ir greta jo kitą – gelsvai raibą, jau lėtesne srove sugrižtantį atgal.

Šimtai mažų judrių darbininkėlių bėgo zujo – skubėjo lig tamsos sunęsti derlių į savus aruodus.

